

Útokem, útokem na nepřítele

Takhle nějak znělo ještě dřív za mladých let zvolání party dětí „žížkováků“ na další děti, které se namanuly poblíž a to byli „malešičáci“ potulující se po kopečkách a dolících Žižkovských pecí, které se táhly za Žižkovským nákladovým nádražím.

Tentokráte to bylo ale úplně jinde a dost daleko, na Polských hranicích, na našich krásných Janovičkách. Zrovna jsem si ověřoval jestli v těch svých pozdních létech dovedu ještě naplnit příkazy obce a pokosit ruční ale motorovou kosou zbytečnou trávu na své parcele za prostorem kolny. To místo schválně popisuji, protože kdybych tam nesekal, tak se vůbec nic nestalo. Jenže právě že se stalo. Zaslechl jsem najednou ve formě bzučících a syčících vos ten útočnej povel, praštil jsem s běžící kosou do trávy a s počítáním kolik mám žihadel v obou holých nohách, které jsou v poslední době permanentně oteklé jsem otrhával vosy dolů takže zbytky zadků se žihadly zdobily krvavá místa vpichů. No, dle svolaných sousedů jsme napočítali 22 žihadel.

Protože jsem začínal jak se říká tupět, popad jsem klíče od auta, ženu a namířil jsem si to do Broumova do špitálu na internu. Tam jsem jim řekl, že s odstupem 30 let jsem u nich s dalším zajímavým nárokem na ošetření nebyl, poprvé to bylo tehdy ošetření nazvané „můra v hlavě“, místo tehdy bylo ucho a dnes vosí žihadlo v nohách ale zato 22 kousků.

No každopádně přístroje ukázaly průběh bez hrubších závad, případ spravila jedna injekce a jeden pytlík pochoutkový kapačky.

No a cesta zpátky, do chládku na chajdičku, kde mně čekal můj oblíbený Olivětín zvaný „švestkáč“. No a pomsta na vosy zapomenuta, stejně chudáci vymrznou!